de jo ogsaa tænkes, at der var Husmødre, som ved et saadant Kursus havde noget godt at fortælle Skolens Elever eller havde en fra deres Egn eller deres Slægt særlig yndet Nationalret at vise Eleverne og Kursuskammeraterne. Paa 2. Sal er der Haandgerningslokaler. Her skal uddannes Lærerinder til at undervise i Kjolesyning og anden nyttig Haandgerning ;og saa vil vi forhaabentlig faa dygtige Lærerinder nok baade til at undervise paa de mange Sykursus omkring i Dansk Kvindesamfunds Kredse og til at undervise i Haandgerning i de mange Barne-, Ungdoms- og Aftenskoler, der nu har saa vanskeligt ved at skaffe sig fuldt faguddannede Haandgerningslærerinder.

Bygning B skal rumme 7 Skolekøkkener til praktisk Arbejde og 2 Forevisningskøkkener. Da vi i næsten 20 Aar har haft Skolekøkkenundervisning dels som Forevisningskursus og dels som praktiske Kursus, hvor Eleverne selv laver Maden, rundt omkring i Dansk Kvindesamfunds Kredse, saa behøver jeg næppe at give nærmere Forklaring paa, hvordan disse Køkkener skal benyttes. Lærerindeeleverne skal i disse Køkkener lære Madlavning og andet huslig Arbejde, saaledes som det benyttes i Barneskolen og paa Husholdningsskoler og Kursus, og de skal lære selv at undervise i de samme Fag. Noget nyt paa dette Omraade vil denne Skolekøkkenbygning dog komme til at rumme, for der er i Stuen indrettet en Undervisningslejlighed, og her skal Lærerindeeleverne det sidste Aar, de er paa Husholdningshøjskolen lære at lave Mad i større Portioner og paa eget Ansvar. En Gang ugentlig skal hver Skolekøkkenfamilie, som bestaar af 4 Personer, lave Mad til 20 Personer. Nr. 1 laver Maden, hun har Nr. 2 som Assistent, og Nr. 2 laver Maden næste Gang. Den Elev, som laver Maden, maa selv gøre Indkøb og aflevere Regnskab for, hvad Maden har kostet. Nr. 3 dækker Bord, besørger Opvartning og laver Kaffe; hun har Nr. 4 som Assistent og Nr. 4 overtager Arbejdet næste Uge. Forøvrigt overlades Lejligheden til Lærerindeeleverne som deres private Lejlighed, hvor de kan have det hyggeligt; og de faar en Del af deres Undervisning i Stuepigegerning ved at de selv skal holde Lejligheden ren og pyntelig. I Kælderen er der Baderum og Lokaler til Vadsk; og her foretages den Forsøgsvadsk, der skal hjælpe til at finde de Vadskemetoder, der med det mindste Forbrug af Sæbe, Soda, Brændsel og Arbejdskraft giver det pæneste og mest holdbare Tøj. Forøvrigt er der i denne Bygning en stor Skolestue, 4 Toværelses- og 1 Treværelseslejlighed og 24 Elevværelser.

Dommene.

—o—

Anna Dalby-Sagen.

Vi lever i en Tid, hvor der mere end nogensinde appelleres til Barmhjertighed. Det har efter Krigen, Verden over, været Samfundets Opgave at se bort fra, hvad Samfundet forbrød — af alle Opgaver til Mennesker blev den at øve Barmhjertighed den stærkest krævende — den gik saa at sige Mennenskene i Blodet.

At det gode kan misbruges, det véd enhver, og vi har i disse Dage paa en forfærdende Maade oplevet at se Barmhjertigheden paa Afveje. — Nævningenes Afgørelse i Dommen over Anna Dalbys Morder har bredt Gru iblandt os.

— Dommeren skelnede i sine Spørgsmaal til Nævningene mellem Forførelse og Vold.

Er det muligt at drage et saadant Skel, naar Talen er om Forholdet mellem et Barn og en udlært Forbryder?

Er den ene af disse Forbrydelser mindre end den anden?

Og hvilken Forskel er der mellem »forsætlig Drab« og forsætlig »Legemsbeskadigelse, som har Døden til Følge?«

Ingen — skulde man tro — kan mene, at dyrisk Brutalitet mod et værgeløst og voldtaget Barn burde kræve mildere Straf end forsætlig Drab!

Vi bruger med Overlæg Ordet »voldtaget« — det er Vanvid ikke at kalde Forførelse af et trettenaars Pigebarn for Voldtægt; Forbryderen er det eneste levende Menneske, der kan udtale sig om den Ting, hans Paastand om ikke at have *forøvet* Voldtægt er saa vist ingen Beroligelse.

Om Drabet hedder det, at Morderen erkender, at han har dræbt Anna Dalby, men ikke har haft til Hensigt at dræbe hende; denne sidste Omstændighed blev det afgørende Moment i Dommen — fra livsvarig Straf nedsattes Straffetiden til 14 Aar. — Naar disse 14 Aar er gaaet, saa er Morderen en Mand paa 37 Aar — og da gaar han igen frit omkring iblandt os.

Der har fra flere Sider været fremsat indtrængende Henstillinger om at faa Dommen appelleret for Højesteret, det er ugørligt — Nævningenes Kendelse er endelig, den kan ikke bringes for Højesteret. —

Vi har i Anledning af denne Dom, der har rejst en Storm af Uvilje imod Nævningerettens Kendelse, henvendt os til en fremragende Jurist, der har indgaaende Kendskab til Sagen. Han udtalte som sin personlige Overbevisning, at *en Domstol af Jurister ubetinget vilde have dømt denne Forbryder til livsvarig Straf og betragtet Indicierne for tilstrækkelige.* Men han tog Nævningene i Forsvar — det drejede sig om en Bedømmelse af Beviset, og et saadant forelaa ikke. »Den offentlige Oppinion var efter vor Hjemmelsmands Udtalelse vildledt af Bladene — der var skrevet usandfærdigt om, hvad der var foregaaet; Morderens meget debatterede Smil var en journalistisk Opfindelse saa vel som Uroen i Salen — den havde ikke eksisteret. Hvis der kunde bebrejdes Nævningene noget, da var det det, at de her har afgjort Bevisspørgsmaalet forkert, og det kan ingen udenforstaaende have nogen Mening om.«

Man spørger da med Forfærdelse — hvor var Kvindernes Indflydelse paa denne Dom?

Det utrolige Svar er — *der var ingen Kvinder blandt Nævningene!*

Skete dette med Hensigt — af meningsløs og i denne Forbindelse uforsvarlige Blufærdighedshensyn, eller — var det en Tilfældighed, der strakte videre end den af Lodtrækningen afhængige?

Er nogensinde Kvinders Medvirken ved Domfældelse paakrævet til Sikring for Retsbevidstheden, da maa det være overfor Kønsforbrydelser af mindreaarige — Kvindeinstinktet vil i denne Forbindelse ikke lade sig blænde af Veltalenhed. Og Kvinderne maa kræve, at en Gentagelse af